# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 3. Den 1. December 1851. Priis: 24 ß Qvart.

## Kirkens Historie.

(Fortsat fra Pag. 24).

### Amerikanske Landflygtiges Memoria til Congressen.

**Til de høie agtbare Senatorer og Repræsentanter af de forenede Stater i Amerika, i Congres forsamlede.**

Vi undertegnede Medlemmer af Raadet i Staden Nauvoo, Borgere i Hancock County i Illinois, og Landflygtige fra Missouri Stat, have forsamlet os for at holde Raad, og vi ansøge eenstemmigen og ærbødigen de høie, agtbare Senatorer og Repræsentanter af vor Nation, for os selv og for mange Tusinder andre Landflygtige, i Anledning af de mageløse Forfølgelser og Grusomheder udførte imod os og vort Folk af de indsatte Autoriteter i Staten Missauri, og ligeledes i Anledning af den kummerfulde Stilling, i hvilken vi nu befinder os i dette Land efter vor Flugt. Da en Beretning om de i Missouri stedfundne Voldsomheder er bleven almindelig offentliggjort baade i dette Land og i Europa, ansees det som unødvendigt i dette Skrift nøie at angive alle de Fornærmelser og Krænkelser, vi lede; og da der desuden er Overflødighed af vel attesterede Documenter, hvilke ere til deres velbehagelige Tjeneste, saa indslutter vi ikkun efterfølgende vigtige Punkter til Deres Betænkning:

For det Første. Vi Ansøgende, som frifødte Borgere i denne store Republik, stolende med den fuldkomneste Tillid paa den Constitutions hellige Artikler, ved hvilken de forskjellige Stater ere tilsammenføiede, og betragtende os selv som berettigede til alle de Rettigheder og Friheder, der tilhører frie Borgere, i hvilkensomhelst Stat vi ønske at nedsætte os, begyndte i Aaret 1831 om Sommeren, at anlægge en Coloni i Jackson County, hvilket er paa Udkanten af Missouri mod Vesten. Der kjøbte vi os Jord af Unionens Regjering; opførte flere hundrede Huse; anvendte megen Flid paa nyttige Anlæg; og paa en kort Tid bleve de vilde og eensomme Sletter og de stolte Skove forandrede til veldyrkede og frugtbare Marker. Der ventede vi at henleve vore Dage i Nydelsen af alle de Rettigheder og Friheder, der vare tilfaldne os formedelst vore ædle Fædres Lidelser og Blod. Men ak! vore Forventninger vare omsonst. To Aar vare neppe forløbne, førend vi, tvertimod baade Loven og Constitutionen, bleve angrebne af en regelmæssig organiseret Complot, bestaaende af de fornemste Embedsmænd i det County, baade civile og militaire, hvilke frækt og aabenbart bekjendte i en skreven Circulaire, at de havde fast besluttet, at drive os ud af bemeldte County. Til en Prøve paa deres truende og gruelige Beslutninger, henvise

vi den høie Congresse til bemeldte Circulaire, udaf hvilket Følgende er ikkun et kort Udtog, nemlig:

„Vi Undertegnede, Borgere i Jackson County, troende, at et vigtigt Tidspunkt er forhaanden, med Hensyn til vort indbyrdes Vel, paa Grund af et foregivet religiøst Parti, der har nedsat sig og vedbliver at nedsætte sig i vort Land, hvilke kalder sig Mormoner, og agtende, som vi gjør, at rense vort Samfund „med Fred," om vi kan — „med Magt," om vi maae, og troende, som vi gjør, at den civile Magt ikke giver os Garanti, eller i det mindste, tilstrækkelig Garanti, imod det Onde, som vi nu lide under, og det synes at tiltage, formedelst bemeldte Religionssect, ansee vi det nødvendigt og saare vigtigt, at vi selv danner et Corps for bedre og lettere at udføre vor Hensigt." Dette Document var sluttet med følgende Ord: „Vi forpligte os derfor til, efter betimelig Varsel, om de forkaste en rimelig Godtgjørelse for hvad de ikke kunne tage med sig, og de ikke ville forlade os i Fred, som de fandt os, vi forpligte os til, at bruge saadanne Midler, som behøves til at faae dem bort, og til den Ende tilsværge vi hinanden vore legemlige Kræfter, vort Liv, Lykke og dyrebare Ære."

Dette lovstridige Document var undertegnet næsten af enhver Embedsmand i det County, tilligemed flere hundrede andre Navne; og af denne Morderbande var det, at Eders ærbødige Ansøgere i Aaret 1833 bleve plyndrede og berøvede deres fredelige Hjem. Dem var det, som ødelagde vore Marker, brændte vore Huse, og jagede os, omtrent tolv hundrede Mennesker, Mænd, Qvinder og Børn, ud af Landet, som Flygtninger, medens Andre ved deres Hænder bleve myrdede paa den grusomste Maade.

For det Andet. Efter at vi vare fordrevne fra Jackson County nedsatte vi os i Clay County, paa den modsatte Side af Missouri-Floden, hvor vi kjøbte Jord baade af de gamle Beboere og af Regjeringen; men vi bleve snart truede igjen med Voldsomheder af disse sammenrottede Bander, og nødsagede til at forlade vore Huse og opsøge nye Hjem.

For det Tredie. Vort Anlæg var i Caldwell County, hvor vi og vore Nykommere opkjøbte den meste Jord i det County, som og en Deel af Jorderne i Davis og Carroll County. Disse Landstrækninger vare næsten ganske i en vild og udyrket Tilstand, men ved vort Folks bestandige Flid bleve store Avlsgaarde anlagte i alle Retninger, vel besatte med Heste, Qvæg o. s. v. Og vi begyndte ogsaa Anlæg adskillige andre Steder i samme Stat, og haabede endnu engang at nyde den suurt fortjente Frugt af vort Arbeide uforstyrret; men vore Forhaabninger bleve snart tilintetgjorte. Den grusomme og mordlystne Aand, der først begyndte at vise sig hos de indsatte Authoriteter og Indbyggerne i Jackson County, og siden i Clay og de omliggende Countier, var ikke bleven standset hverken af de civile eller militaire Øvrigheder i Staten, og havde følgelig fattet mere Mod, og dristigt udspredt sin smitsomme og forræderske Indflydelse i ethvert Departement af Gouvernementet i benævnte Stat. Gouverneur-Lieutenant Boggs, som selv boede i Jackson County, og øiensynligen tog Deel i vor Fordrivelse, blev, istedetfor at tages under Forhør for Forræderi og Rebellion imod Constitutionen, og lide retfærdig Straf for sin Forbrydelse, ligefrem valgt til Gouverneur og indsat i Dommersædet. Saaledes bleve Statens Indvaanere meget opmuntrede til at fornye deres ulovlige Angreb paa vore forsvarsløse Colonier med fordobblet Raseri. Mænd, Qvinder og Børn maatte flye i alle Retninger for deres ubarmhjertige Forfølgere. Berøvet deres Besiddelser, deres Gods, deres Fødemidler og Alt, udkastede paa de aabne sneedækte Sletter, uden Huusly og uden Beskyttelse, sank mange under deres Lidelsers

Byrde og gik bort fra denne Verden, medens Andre, efter at døie Hunger og Aarstidens Besværligheder, lidende Alt uden Døden, samledes i Caldwell County, til hvilket Sted de bleve drevne fra alle de omliggende Countier, ikkun til at see en Scene, der var endnu mere hjerteskærende. Forgjæves havde vi ansøgt de beskikkede Authoriteter i Missouri om Beskyttelse og Erstatning for vore forrige Forurettelser; forgjæves udrakte vi nu vore Hænder og ansøgte, som Borgere i denne store Republik, de Magthavende om deres Medlidenhed, deres Retfærdighed og Stormodighed; forgjæves anraabte vi flere Gange for Gouverneur Boggs's, vor forrige Forfølgers Fødder, om Hjælp og Beskyttelse imod de Overfald og Mordergjerninger, der nu bleve udøvede imod vore forsvarsløse og uskyldige Borgere. Amerikanske Borgeres Klageskrig, der allerede to Gange vare fordrevne og berøvede deres Rettighed, kunde ikke gjennemtrænge deres steenhaarde Hjerter. Gouverneuren, istedetfor at sende os Hjælp, udgav en Proclamation til vor Udryddelse og Forviisning, udcommanderede Statens Militair, under Commando af General Clarke, som, for at fuldbyrde disse Ordre paa Udryddelse, marscherede med flere tusinde Mand ind i vort Anlæg i Caldwell County, hvor de, uden Frygt for Lov eller Dom, og tilskyndede af de høieste Authoriteter i Staten, ødelagde vore Kornmarker, nedskøde vort Qvæg og vore Sviin for Morskab, nedbrændte vore Boliger, dræbte atten eller tyve forsvarsløse Borgere paa en umenneskelig Maneer, slæbte smaa Børn frem fra deres Gjemmesteder, og, idet de satte Mundingen af deres Bøsser til deres Hoveder, skød dem med de rædsomste Eder og Forbandelser. En gammel Helt og Patriot fra Revolutionens Tid, som havde tjent under General Washington, blev, medens han bad om Skaansel, grueligen myrdet og hugget i Stykker med en gammel Lee; og foruden alle disse vilde og barbariske Handlinger, slæbte de tugtige og uskyldige Fruentimmere med Vold ud af deres Boliger, bandt dem paa Bænkene, som brugtes til offentlig Gudstjeneste, og i stort Tal mishandlede dem paa den allergroveste Maneer. Nogle halvtreds eller tredsindstyve af Borgerne bleve kastede i Fængsler og mørke Arrester, hvor de bleve bundne med Lænker og nogle Gange bespiste med Menneskekjød; medens deres Koner og Børn og omtrent femten tusinde Andre bleve med Bajonetten tvungne til at rømme Staten. Og for imidlertid at dække Omkostningerne ved disse grumme Foretagender, confiskerede de vort Gods og berøvede os vore Besiddelser. Førend vor endelige Uddrivelse, ansøgte vi, skjøndt med ikkun lidet Haab, Statens Folkething, som da var forsamlet, da vi vare uvillige til at troe, at amerikanske Borgere kunde anraabe forgjæves om Gjenoprettelse af den Frihed, der saa grueligt var bleven vristet fra dem af grusomme Tyranner. Men, at bruge vore ædle Fædres Sprog, "vore gjentagne Petitioner bleve alene besvarede ved gjentagne Forurettelser." Istedetfor at høre 15,000 nødlidende, blødende, fredsommelige Borgeres Klagemaal, sanctionerede og beseglede Folkethinget Gouverneurens og hans Troppers Constitutionen modstridende Handlinger ved at tilstede 200,000 Dollars til at betale Omkostningerne ved at uddrive os af Staten.

Ingen venskabelig Arm blev udrakt til at beskytte os. Den sidste Straale af Haab om Erstatning i den Stat var nu aldeles udslukket. Vi saae ingen anden Udvei end, at bøie vore Halse ned og bære Undertrykkelsens grusomme Aag, og i Taushed og Underdanighed lade os forvise fra vore Besiddelser, vore Eiendomme, og vort dyrebare Hjem, som Landflygtige, eller at see vore Koner og Børn koldsindigt myrdede og slagtede af magthavende Tyranner.

For det Fjerde. Vi nedsatte os dernæst om Foraaret 1839, i Staten Illinois, hvorhen vi vare fordrevne. Men endog her

ere vi ikke sikkre for vor angerløse Forfølgerinde, Staten Missouri. Ikke mættet ved at have blødet sin Jord med uskyldigt Blod og drevet os ud over sine Grændser, forfølger hun sine ulykkelige Offere i deres Landflygtighed, overfalder og bortsnapper dem i deres forvarsløse Stunder, fører dem over Missisippifloden til deres uvenlige Grændser, hvor de bliver piinte, pidskede, indsluttede i Fængsler og hængte uden nogensomhelst lovformelig Proces. Vi have henvendt os til denne Stats forrige Regent, Gouverneur Carlin, angaaende disse lovstridige Voldsomheder imod vore Medborgere, men han ydede os ingen Beskyttelse. Missouri bliver ikke standset i sin morderiske Fremfart, og vedbliver derfor sine Forfølgelser, og bortsnapper vore Medborgere Tid efter anden, og fraraøver os vort Gods; medens Andre, som lykkeligviis overlevede Fuldbyrdelsen af hendes blodige Bud, blive atter og atter fordrede af Gouverneuren, under Paaskud af een eller anden Forbrydelse, der er sagt at være begaaet af dem, medens Uddrivningen varede. For Exempel, Joseph Smiths Person, een af de Ansøgende, er tre Gange bleven fordret, og er bleven afhørt for Retterne i denne Stat, under **Habeas Corpus** Proces, og efter nøie Undersøgelse frikjendt, een Gang af de forenede Staters Ret for Illinois District, atter af Circuit Retten af Staten Illinois, og tilsidst af Municipal-Retten i Staden Nauvoo, uagtet Retterne i Missouri havde før protocolleret et **Nulle prosequi** i Henseende til alle Sager i den Stat imod Joseph Smith og Andre. Saaledes er benævnte Joseph Smith flere Gange bleven tagen under Forhør for een og den samme angivne Forseelse, hans Liv og Lemmer sat i Fare, modstridende den femte Artikel af Tillægget til de forenede Staters Constitution; og saaledes ere vi bestandigen blevne plagede og berøvede vore Penge til at dække Omkostningerne ved disse fortrædelige Processer. Og hvad der paa nærværende Tid synes endnu mere foruroligende er den Fiendtlighed, der viser sig hos nogle af Authoriteterne og Indvaanerne i denne Stat. Møder have fundet Sted, opflammende Taler ere blevne holdte, og mange ulovlige mod Constitutionen stridende Resolutioner antagne, til at berøve os vore Rettigheder og Friheder og den Glæde at nyde vore Besiddelser i Fred. Efter det nærværende fiendtlige Udseende og vor bittre Erfaring i Missouri Stat, er det meget at befrygte, at de barbariske Scener, der foregik i hiin Stat, ville blive gjentagne i denne. Dersom Missouri gaaer ustraffet, vil Andre derved blive meget opmuntrede til at følge hendes morderiske Exempler. De Ansøgendes Lidelser have allerede været nok til at nedsænke dem. For mange for Mennesker, for mange for amerikanske Borgere at udholde uden Klage. Vi have nu i mange Aar sukket under Tyranniets og Undertrykkelsens Jernhaand. Vor Eiendom er bleven fraranet os til Værdi af to Millioner Dollars. Vi ere blevne jagede ligesom de vilde Dyr i Skoven. Vi have seet vore graahærdede Fædre, som fegtede i Frihedskrigen, tilligemed vore uskyldige Børn, slagtede af vore Forfølgere. Vi have seet amerikanske Borgeres skjønne Døttre fornærmede og mishandlede paa den umenneskeligste Maade, og endelig have vi seet femten tusinde Sjæle, Mænd, Qvinder og Børn, uddrevne ved militair Magt fra deres dyrebare Hjem og Arne, i den strænge Vintertid, til et fremmed Land, pengeløse og ubeskyttede. Under alle disse kummerfulde Omstændigheder, udrække vi vore Hænder imod de høieste Raad i vor Nation, og anraabe underdanigst de høie og velvise Senatorer og Repræsentanter for dette store og frie Folk, om Erstatning og Beskyttelse.

Hør, o hør, mange tusinde amerikanske Borgeres bedende Røst, hvilke nu sukke i Landflygtighed paa Columbias fri Jord! Hør, o hør Enkers og Faderløses bittre Klageskrig, hvis Mænd og Fædre have lidt

den grusomste Martyrdød i det Land, hvor den høimodige Ørn med Stolthed svæver! Lad det ikke blive skrevet i Nationernes Archiver, at Columbias Landflygtige søgte Beskyttelse og Erstatning af Eders Hænder, men søgte forgjæves. Det staaer i Eders Magt at frelse os, vore Koner og vore Børn, fra én Gjentagelse af de blodige Scener i Missouri, og saaledes befrie et forfulgt og forurettet Folk fra deres Angest, og Eders ærbødige Ansøgere ville altid bede for Eder o. s. v.

De undertegnede Navne ere udeladte af Mangel paa Plads.

Ovenstaaende Ansøgning blev fremlagt for Congressen om Foraaret 1844, hvilket var den tredie Gang, at disse forfærdelige Morderscener bleve den forelagt, siden vor Forviisnings Begyndelse, men Alt var til ingen Nytte. (Fortsættes).

---

# Vigtigheden af et reent Levnet.

„Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerte indtil nu. Dog ikke det alene, men ogsaa de, som have Aandens Førsterøde, ogsaa vi selv sukke i os selv, forventende en sønlig Udkaarelse, vort Legems Forløsning. Rom. 8, 22 og 23.

„Legemet er altsaa af stor Vigtighed for Mennesket; og dersom han blot vidste og kjendte hvad Rettighed og Leilighed han har, da kunde han leve uafhængig af Djævelens Fristelse og Syndens Indflydelse, beherske sine Lyster, seire over Verden, og nyde Guds Velsignelser i Tid og i Evighed.

Hensigten med, at Mennesket annammer et Legeme er, at baade Sjæl og Legeme, formedelst Jesu Christi Gjenløsning, maa blive ophøiet i den evige Verden, naar Jorden skal vorde himmelsk, og opnaae en høiere Stilling end Sjælen vilde kunne opnaae foruden Legeme. Thi da Mennesket først blev skabt var det „lidet ringere end Englene." Men formedelst Forsoningen ved Jesum Christum, samt hans Opstandelse, er det blevet sat i Stand til at opnaae en ypperligere Stilling end Englene. Thi siger Apostelen, „vide I ikke, at vi skulle dømme Engle." Jesus nedfoer under alle Ting, at han maatte opfare over alle Ting. Han paatog sig et Legeme, at han maatte døe som et Menneske; og, „at han ved Døden skulde gjøre Den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen." Ebr. 2, 14. Da han har seiret over Døden i dens eget Herredømme, sønderbrudt Gravens Baand, og opfaret med sit Legeme som Seiervinder til Guds høire Haand, har han fuldbyrdet en Gjerning, som Gud havde bestemt førend Verdens Grundvold blev lagt, og "aabnet Himmeriges Rige for alle Troende." Fremdeles bliver Mennesket, formedelst Lydighed mod Evangeliet, sat i Stand til at faae en sønlig Udkaarelse, og at have en lovmæssig Ret til sin Faders Velsignelse og til at besidde den Hellig-Aands Gave.

Og Apostelen siger: „om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, boer i Eder, da skal han, som opreiste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer, formedelst sin Aand, som boer i Eder." Rom. 8, 11.

Som Jesus overvandt Døden, saa kunne vi; som han seirede, saa kunne vi; og om vi ere trofaste, „sidde med ham paa hans Throne, ligesom og han haver seiret, og sidder hos sin Fader paa hans Throne." Aab. 3, 21. Og saaledes vil Mennesket ikke alene blive opreist fra sin fornedrede Tilstand, men endog blive ophøiet til at have Sæde iblandt de forstandige Væsener, som omgiver Guds Throne. Og dette er

eet stort Diemeed, hvorfor vi kommer her og annammer Legemer.

Et Andet var, at forplante vor Slægt. For, om det er til vort eget Gavn at komme hid, saa er det ogsaa til Andres.

Følgelig det første Bud, som blev Mennesket givet, var at „vorde frugtbare, forfleres og opfylde Jorden.“ (1 Mos. 1, 28). Og eftersom Mennesket er et evigt Væsen, og alle hans Gjerninger staae i Forbindelse med Evigheden, er det nødvendigt for ham, at kjende sin Stilling vel, og saaledes opfylde sin Skabelses Maal; thi som han og hans Afkom er bestemt til at leve evindeligen, er han ei alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men for en stor Deel ogsaa for sine Børns; og bør fremhjælpe og udvikle deres Forstandsevner, rette deres Sæder, vise dem et godt Exempel, og lære dem rigtige Grundsætninger, men i Særdeleshed bevare sit eget Legeme i Reenhed. Og hvorfor? Fordi, om han misbruger sit Legeme og fordærver sig selv, skader han ikke alene sig, men ogsaa sin Mage eller dem, han omgaaes med, og gjør sin Efterslægt elendig, som uundgaaelig maa nedarve Faderens Elendighed, dette ikke alene i dette Liv, men i Evigheden. Af denne Aarsag har Herren givet meget strænge Love angaaende Ægteskab og Tugtighed, og har paa det Strængeste straffet dem, som i forskjellige Tidsaldere have misbrugt denne hellige Anordning. For Exempel: den svære Straf over Sodoma og Gomorrah, og den forfærdelige Dom, der blev affagt over hver den, som fordærver og besmitter sit Legeme. Man læse 5 Mos. 22, 13 til 30. Og atter 1 Cor. 3, 16 og 17, „vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve.“ Og hvorfor? Fordi at om Mennesket, som blev skabt med Raadighed over sit Legeme, at han maatte kunne ophøie sig og sit Afkom, baade i Tiden og i Evigheden, misbruger den Magt, ei alene skader sig selv, men endogsaa ufødte Legemer og Aander; fordærver Verden og giver Plads for ødelæggende Strømme af alskens Laster og Usædeligheder, og Alt, hvad der gjør Mennesket fremmed for Gud. Af denne Aarsag blev det sagt til Israels Børn, at de skulde ikke blande sig i Giftermaal med de omliggende Folkeslag, at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet, og Folket vende sig til Afguderi; hvilket vilde lede dem til at glemme Gud, og til Uvidenhed om hans Gjerninger og Hensigter, og de vilde glemme hvorfor de vare skabte, og fordærve sig selv, og dette vilde naturligviis give Anledning til alle andre Onder. Men naar Guds Anordninger blive udførte, da er Alt i en elskelig Tilstand. Hvad er mere elskværdigt og behageligt end disse rene, uskyldige, og huldsalige Kjærlighedsfølelser, som Gud har nedlagt baade i Mandens og Qvindens Hjerte, der ere forenede i lovligt Ægteskab, med Kjærlighed og Hengivenhed, der er reen, ligesom Guds Kjærlighed, fordi den udspringer fra ham, og er hans Gave; med Legemer, der ere kydske og tugtige, og et Afkom, der er elskeligt, sundt, reent, uskyldigt og ubesmittet; med Tillid til hinanden, leve de tilsammen i Gudfrygtighed, nydende Naturens Gaver ufordærvede og ubesmittede, som den nyfaldne Snee, eller den krystalklare Strøm. Men hvor vilde ikke denne Nydelse blive forhøiet, dersom de vidste deres Bestikkelse, kunde forstaae sig paa Guds Planer, og skue en evig Enighed i et andet Liv, en Forbindelse med dette Afkom, som er begyndt her, til at vedvare for evigt, og alle deres Kjærlighedsbaand, alt deres Slægtskab, og al deres Hengivenhed bestyrket. En Moder føler stor Glæde ved at see sit Barn, og betragte dets elskelige spæde Skikkelse, men hvor vilde ikke hendes Barm svulme af Glæde, om hun vidste, at det Barn skulde være med hende for evigt; og dersom vi blot kjendte vor Stilling, vilde vi vide, at dette var det Diemeed, for hvilket vi kom til Verden. Og Hensigten med

Guds Rige, hvorom vi ei have skrevet meget, er, at gjenoprette alle disse hellige Principer. Kydskhed og Reenhed ere Ting af største Vigtighed for Verden; hvorfor Propheten siger: "fordi Herren har vidnet mellem Dig og Din Ungdoms Hustrue, som Du har handlet troløst imod, endog hun var Dig tilføiet, og var Din Pagtes Hustrue. Skabte han dem ikke til at være eet? endog han havde de øvrige Aander. Og hvorfor eet? At han maatte søge gudelig Sæd. Derfor tager Eder vare i Eders Aand, at Ingen handler troløst imod sin Ungdoms Hustru." Mal. 2, 14 og 15.

Her see vi altsaa tydeligen hvorfor man skulde være reen, nemlig: at Gud maatte bevare en gudelig Sæd. Paulus siger: „vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? thi de to, siger han (Herren), skulle blive til eet Kjød. — Flyer Skjørlevnet! Al Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men hvo som bedriver Skjørlevnet, synder imod sit eget Legeme. Eller vide I ikke, at Eders Legeme er den Helligaands Tempel, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere Eders egne; thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til." 1 Cor. 6, 16 til 20. Og i det næste Capitel taler han om de samme Ting, som Malachias, angaaende en reen Sæd: „thi den vantro Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene, men nu ere de hellige." 7, 14.

Alle civiliserede Nationers Lovgivere have seet Nødvendigheden i at opretholde disse Ting, og haver følgeligen i Almindelighed givet meget strenge Love for at bevare Qvindekjønnets Tugtighed og understøtte Ægteskabscontracten. Til dette Øiemeed ere Forordninger udgangne, der gjør Saadanne arveløse, som ere avlede udenfor Ægteskab. Dette har gjort en god Virkning. Prædikantere af de forskjellige Religionssecter have ogsaa anvendt deres Indflydelse i en høi Grad, for at understøtte dydige Grundsætninger. Disse have havt Indflydelse ved at modarbeide Ugudelighedens stærke Strøm. Men, som Nationerne selv have forsaget Gud, maa man spørge: hvor kan de vente, at kunne standse dette raabende Onde; thi selve Lovgiverne, som giver disse Love, ere mange Gange selv skyldige. Og naar Konger, Fyrster og Overster fordærver dem selv, hvor kunne de vente, at Folket kunde være reent? Hvor streng end Loven mon være, saa vil dog fordærvede Mennesker altid finde Leilighed til at undgaae den. Og sandelig, saa vidt er det gaaet med disse Vederstyggeligheder, at det synes at være en afgjort Sandhed, at disse Ting kunne ikke beherskes; og endskjøndt der gives Love angaaende ægteskabelige Forbindelser, er der dog nogle Nationer, som kaldes Christne, der virkeligen meddeler Bevilling paa Utugt og al den Nedværdigelse og Elendighed, som følger dermed.

Disse Ting tilhører heller ikke de lavere Classer af Folket alene. Raadhed og Vellyst gaaer Haand i Haand, og sværmer uhindret ved Hofferne, iblandt Kongerne og de Ypperste paa Jorden; og jo mere Malerens og Billedhuggerens Arbeider ere skikkede og beregnede til at opflamme Lidenskaberne, jo mere vinder de den almindelige Yndest og Roes. Statsmanden, Præstemanden, Kjøbmanden, Haandværksmanden, Arbeidsmanden, Alle have fordærvet dem selv.

Verden er fuld af Utugt, Svig, Skjørlevnet og allehaande Vederstyggeligheder. Gaaer man til Maskerade paa de fornemste Theatre i Paris, da vil man see tusinde Mennesker af begge Kjøn, uartigt, frækt og uden Blusel at tilkjendegive deres Hjertes Ureenhed. Visselig, Vellyst og Liderlighed griber farligt om sig. Ikke at sige Noget om de Vederstyggeligheds Kuler, som existerer andre Steder. London vrimler med ulykkelige Væsener, forførte ved Exempel, Over-

talelse og Daarskab til deres forfaldne, lave og elendige Tilstand.

De samme Ting existerer overalt i England, Frankrig, de forenede Stater, Danmark, og vissselig iblandt alle Nationer. Altsaa, Millioner af Ungdommen fordærver sig selv, paadrager sig de afskyeligste Sygdomme, og bringer Forbandelse over deres Afkom ved deres Synd, hvilket opvoxer og træder i Fædrenes fordærvede Fodspor. Ikke at sige Noget om de mange Tusinder af elskelige Væsener, hvem Gud bestemte til at være Mænds Medhjælpere i Tid og Evighed, at de ved dem maatte opreise et reent Afkom, der nu ere fordærvede, fornedrede, besmittede og forfaldne, stakkels elendige Uslinger, Udskud af Verden, fornærmet, fortrykket, foragtet og mishandlet, ført fra Fornedrelse til Fornedrelse, alt lavere og lavere, dybere og dybere, til Døden, som en Ven, ender deres elendige Tilstand, men — uden Haab.

Saaledes er Mennesket, der blev skabt reent, efter sin Skabers Billede, og kunde staae stolt og opret, som Guds Repræsentant, puur og ubesmittet, blevet lavt, falden, fordærvet, syget, og nedsunket under de ufornuftige Skabninger: en Skabning, der er fuld af Lyster og Lidenskaber, en Slave af sin tøilesløse Begjerlighed. Jeg taler reent ud om denne Gjenstand, og jeg gjør det, fordi det er en Forbandelse for Verden, og Gud vil holde Regnskab med Nationerne for disse Ting.

Det er altsaa omsonst, at man giver Love desangaaende; Nationerne have fordærvet dem selv, og de have ikke Magt til at forebygge disse Ting. Man maa drives af høiere og ædlere Motiver end blot menneskelige Anordninger.

Dersom Menneskene ret kjendte deres Tilstand og de evige Følger deraf for dem og deres Sæd, da vilde de føle anderledes end de gjøre. De vilde føle, at de vare evige Væsener, at de vare Gud ansvarlige baade for Legeme og Aand, og at Intet uden Kundskab om Menneskets Fald og sande Tilstand og Guds Riges Aabenbarelse kan bringe Opreisning for Mennesket, gjenoprette Guds Orden og Huusholdning, og atter sætte Mennesket i dets rette Stilling paa Jorden."

---

# En Advarsel mod de falske Propheter.

Af P. Lorenzen.

Under denne Overskrift har tidligere været optaget et Inserat i Flyveposten, fra Loll. F. Av. af Hr. Pastor Koch, i Sønder Kirkeby paa Falster. Det har været rettet mod Sidste Dages Hellige, fordi dette Samfund havde sendt 2de af Brødrene til Falster, hvilke have forkyndt for Folket den gamle apostoliske Sandhed, som Hr. Pastoren udtrykker sig, at være Vranglærdomme, fordi disse Lærdomme komme i Disharmoni med den nuværende moderne Theologi. Vi havde helst ønsket at kunne gjendrive i samme Blad Pastor Kochs Ytringer om Daab, Præstedømmet, Christi Kirke, Syndefaldet, Aabenbaringer og de falske Propheter; men vi veed af Erfaring, at de ærede Bladredacteurer her til Lands ikke gjerne vil optage Andet i deres Blade angaaende de Hellige, end Saadant, som tjener til at misrecommendere dem; derfor have vi anseet det bedst i vort eget Organ, Skandinaviens Stjerne, at udtale vor Mening frit og uforbeholdent. Vi har det Haab, at dette vort Maanedsskrift vil alt meer og meer finde et større Antal Læsere, ikke alene i de danske Provindser, men ogsaa i Norges og Sverrigs Riger, og tilsidst blive efterspurgt med Begjerlighed, ligesom det er skeet med de Helliges Skrifter i Amerika og England. Vi vil ikke tænke

paa at gjendrive alle de ondskabsfulde Løgne, der ved Djævelens Postbud løbe Jordens Lande rundt, angaaende vor uskyldig myrdede Broder Joseph Smith; thi det vilde for os kun være Tidsspilde og til ingen Nytte; vilde vi gjendrive een Løgn, vilde de smede ti istedet, og alle disse Løgne være Led i den Kjæde, hvormed de søge at binde os og forsegle og tilintetgjøre vort Vidnesbyrd. Vi veed, at de troværdige Folk, som nu for Tiden bedst troes, ere saadanne, som for Betaling ere villige til at sige falsk Vidnesbyrd, ligesom de tretten Fruentimre, Pastor Koch omtaler, der vare villige til at aflægge Eed paa, at Joseph Smith vilde forføre dem. I theologisk Tidsskrift staaer, at der var sexten Fruentimre, og saaledes komme Vidnesbyrdene ikke overeens; men hvilken Løgn der end bliver trykket paa Papiret, vi antage det at være Opdigtelse og Opspind af samvittighedsløse Mennesker. Vi ville lade Guds Ord være Dommer imellem os og vore Modstandere, og vi skulle vende Blikket paa de falske Propheter. Frelseren siger: Vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man vel sanke Viindruer af Torne, eller Figener af Tidsler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et slet Træ bærer slette Frugter. Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, ei heller kan et slet Træ bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, bliver afhugget og kastet i Ilden. Det er da af deres Frugter, at I skulle kjende dem. See Matt. 7, 15 til 20.

Propheterne i Fortiden vare Mænd, Gud opreiste til at bære Vidnesbyrd til gamle Israel baade om de Straffedomme, der skulde overkomme dem, som ogsaa om de glædelige Velsignelser, der skulde blive Israel og Hedningerne til Deel i de sidste Dage. Propheterne kundgjorde Menneskene de tilkommende Ting, men det de kundgjorde, var intet Nyt, men de berører alle den samme Streng angaaende Affaldet, Straffedommene og til Slutningen de sidste Dages Herlighed og Frelserens Aabenbarelse. Propheterne i det Gamle og Ny Testamentes Tider vidner om Straffedomme, der paa bestemte Tider skulde hjemsøge Jorderige. De falske Propheter nævner Skriften at være dem, som stode frem for Folket og vidnede det Modsatte, og raabte Fred og ingen Fare, naar Vredens Sværd hængte over dem. De Sidste Dages Hellige i vor Tid staaer frem og vidner, at om et Lidet vil Freden borttages og Plager fra Gud udgaae til Jorderige ved Herrens Engle, der skal udgyde Guds Vredes Skaaler over Marker, Træer, Have, Floder, Vandkilder, og det ikke for Menneskenes Gudfrygtigheds, men for deres Uretfærdigheders Skyld. Skulde Nogen i vore Dage staae frem og bevidne det Modsatte, benævne vi dem falske Propheter, der forfører Folkene og siger til dem: I skulle ikke skue Sværdet, og der skal ikke være Hunger for Eder, men en tilforladelig Fred vil Herren give Menneskene, for deres christelige Vandels Skyld. Men Jehova taler saaledes om disse til Propheten Jeremias: Folkets Propheter spaae Løgn i mit Navn, jeg har ikke sendt dem og ikke budet dem og ikke talt til dem; og fordi jeg ikke har sendt dem, derfor skulle de omkomme. Frelserens Ord angaaende de falske Propheter afgiver i deres hele Fylde et bestemt Kjendetegn, saavel paa de sande, som de falske Propheter. Vi lære heraf, at det er af Frugten, man kan slutte sig til Træet. Af Pauli Breve lære vi, at der i den sidste Tid skal gives Leiesvende, der ikke prædike Christum af Kjærlighed, men prædike ham for Penges og Æres Skyld. Den, der ikke vil være en Leiesvend, han opoffrer og indvier sit hele Liv med Alt hvad han eier og har, til Guds og Menneskenes Tjeneste; men den, som saaledes gjør, maa have annammet Barmhjertighed og Syndstilgi-

givelse, og af den Aarsag kan han ogsaa opoffre sig for Guds Skyld i Jesu Navn til Menneskehedens Fremme og Frelse, uden at søge Ære eller Fordeel derved. Tag Lønnen bort fra Leiesvendene, og vi vil faae at see, hvor mange, der vil udgaae med Evangeliets Fylde til mange Fattige, til Enker og Faderløse og dem, som lide Trængsel i denne Verden; og vi vil faae at see, hvor mange der vil fuldkomme Christi Befaling. Frelseren udsendte sine Apostler og Disciple to og to, og de gik med Evangeliet fra Stad til Stad, med Fuldmagt til at prædike, døbe, uddrive Djævle, salve de Syge med Olie og helbrede dem. Og saaledes skeer det med Frelserens Vidner, de Sidste Dages Hellige, i vor Tid. Mange, der i vore Dage prædiker i Kirker og Forsaminger, beraaber sig paa, at de prædiker Omvendelse for Folket; men hvad nytter det, naar de ikke selv gaaer den Vei, de lærer. Paa saadan Maade bliver Ingen omvendt. Og dersom Nogen skulde under en Omvendelses-Prædiken føle den Bedrøvelse og Længsel efter Gud, som virker Omvendelse, hvorledes skulde det være muligt for en Præst at hjælpe Nogen til at blive hellig, naar han selv gaaer modsat det, Evangelet lærer? Thi Evangeliets Orden er Omvendelse og Tro, derefter Daab (ikke Overøselse) til Syndsforladelse, og tilsidst Haandspaalæggelse for at annamme den Helligaands Naadegave. Og alle disse Functioner udføres af dem, der ere beskikkede efter Evangeliets Orden. Vi har lært af Skriften, at alle dem, der troer Evangeliet og fuldkommer al Retfærdighed, har Christi Forbøn og den evige Pagts Forjættelser; men, at de, som ikke bliver i Christi Lærdom, har hverken Faderen eller Sønnen: Joh. 2 B. 9 Og derpaa kjende vi hvem der er af Gud eller ikke, thi de, som ere af Gud, høre os, og de, som ikke ere af Gud, høre os ikke. Og derfor have vi den frimodige Fortrøstning til Gud, at det, vi begjere i Overeensstemmelse med hans Villie, giver han os. Af Christi Lærdom faaer vi et andet Begreb om de falske Prophheter, end det, Hr. Pastor Koch angiver om Mormonpræsten. En af Propheterne lærer: at Præsterne skal ære Guds Befalinger, opretholde Levi Pagt, nære Ærefrygt for Jehovas Navn, altid føre Sandheds Lov i Munden, ikke have Svig paa deres Læber, vandre i Fred og Retsindighed, og afholde mange Mennesker fra at begaae Misgjerning. Afviger Præsterne fra Veien, bringe de mange til at støde an mod Læren, krænke de Levis Pagt, saa siger Jehova til dem: Jeg vil lade Eder blive foragtede og ringe ansete hos hele Folket, efterdi I ikke agte paa mine Veie og vise Yndest, hvor det gjælder Loven. Vi veed, at det gjælder Præsternes Ære, Anseelse og Fordeel, og derfor undre vi os ikke, at de fremkomme med falske Angivelser og ondskabsfulde Rygter imod os. Vi forstaae, at vi have den samme Fiende imod os, som de Forrige Dages Hellige havde, i den apostoliske Tidsalder. Denne Fiende er Løgnens Aand, der udspredte Bagtalelse og Løgn i gamle Dage om Christi Vidner, og anklagede dem at de havde indgaaet Pagt med Djævelen, at de aad Børn og bedrev Horeri med Qvinderne i deres Forsamlinger, og dersom dette ikke var tilstrækkeligt, da anklagede de dem for Oprør og Majestætsforbrydelse. Saaledes vil det ogsaa gaae med de Sidste Dages Hellige af dem, som i vore Dage høre til Pharisæerne og de Skriftkloge. Men ligesom Sandheden i de første apostoliske Dage banede sig Vei til mange Tusinders Hjerter, saaledes skal ogsaa i de sidste Dage Guds Herlighed opgaae over Folkene og Evangeliets Fylde ved Guds Tjenere proclameres til Jorderiges Ender.

(Fortsættes).

# Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn.

(Fortsat).

(Slutning af P. P. Pratts Vidnesbyrd).

"Tidligt i Aaret 1831 besøgte Hr. Rigdon, der var bleven ordineret under vore Hænder, Ældste Joseph Smith i Ny-York Stat, første Gang, og fra den Tid af begyndte man at udsprede det Rygte, at Rigdon var Forfatter til Mormons Bog.

"Den Snak om Spaulding havde man end ikke tænkt paa førend flere Aar efter, da den udkom i et Skrift kaldet "Mormonism Unveiled" — et meget lavt Stykke Løgnsmederi af D. P. Hulbert og Andre af lignende Characteer, som længe havde bestræbt dem paa, at fremstille Mormons Bog i et falsk Lys. Vester paa var der hele Nabolag, der antoge Mormonismen efterat denne Fabel om Spaulding var bleven circuleret iblandt dem, og vi agtede det i Sandhed ikke værdt at svare paa, førend det af de uvidende og uartige religiøse Redacteurer i denne Stad (Ny-York) blev forvandlet til Noget, som man sagde at være ganske vist og uimodsigeligt. Og nu — jeg bevidner, at de, der have opdigtet den Spauldingske Løgn angaaende Mormons Bog, S. Rigdon og Andre, ere af samme Classe, som de, der opdigtede Løgnen imod Disciplene fordum, der de beskyldte dem for at have bortstjaalet Jesu Legeme, o. s. v." See Matt. 28, 11 til 15.

Foranstaaende Linier af P. P. Pratt, først offentliggjorte i Ny-York i 1837, taler for dem selv og behøver ikke nogen Forklaring af mig, ikkun at bemærke, at hvad han har strevet er kjendt for Sandhed af mange Tusinde i Amerika

Benævnte Hulbert havde svoret at hevne sig paa de Hellige, fordi han var bleven opdaget og hindret i sit utugtige Væsen; og da hans første Anslag imod Prophetens Joseph Smiths Liv slog feil, begyndte han at fabrikere Løgne, for hvilket han blev rundelig betalt af en E. D. How og nogle Præster og andre Skurke, som længe havde ønsket et saadant Stykke Værktøi for at kunne udrette deres lave, skidne Gjerninger i deres ugudelige Krig imod de Hellige. Men førend hans Løgne kom til Verden gjennem Pressen, blev Stanken af hans tiltagende Vederstyggeligheder saa stærk, at selv de, der brugte ham, som og hans Selskabsbrødre paa Lastens Vei, skammede dem ved ham; og efter at have bekommet 500 Dollars af dem for sine Løgne, rømte han ud af Landet og man hørte aldrig mere om ham, og med ham forsvandt Publicums Tiltro til dette Løgneværk.

"Mormonism Unveiled", der var avlet af denne foragtelige Complot, blev saaledes qvalt i Fødselen, og gjorde følgeligen ingen Støi i Verden, men blev et Offer for den Foragt og Forglemmelse, det saa vel fortjente.

Dette foregik i Staten Ohio i Aaret 1834. Flere Aar efter, da Mormons Bog havde meget udvidet sin Indflydelse, og mange Tusinde bleve føiede til de Hellige aarlig, og Præsterne brøde deres Hjerner for at opfinde Noget til at standse dens hurtige Fremgang, var der to Præster i Staten Massachusetts, ved Navn Austin og Storrs, af hvis Tilhængere mange havde forenet sig med de Hellige, fik disse gamle Hulberts og hans Bandes Fabler, at Mormons Bog var udarbeidet af Spauldings Roman, gjenoplivede og satte dem i Omløb i Bladene, med mange nye selvgjorte Tilsætninger. Uvillige til at bekjende sig som Forfattere til disse grove Løgne, føiede de, til et opdigtet Brev, Madame Davisons og Madame Mac Kinestrys, Spauldings Enkes og Datters Underskrifter. Og, uagtet dette Bedrageri og Ondskab blev afslørèt og bekjendtgjort for Verden, ere Sandhe-

dens Fjender dog vedbleve at publicere det indtil denne Dag.

Med Hensyn til denne Sag, samt Characteer og Indhold af Spauldings Roman, betitlet: "Det fundne Manuskript". En lærd Mand ved Navn Haven, der reiste igjennem hvor nævnte Spauldings Enke og Datter boede i 1840, aflagde et Besøg hos dem, og derpaa meddeelte Publikum en Beretning om sin Samtale.

Følgende Spørgsmaal og Svar oversætte vi fra „Quincy Whig," et meget agtet og yndet Blad, udgivet i Quincy i Illinois.

"Spørgsmaal: Skrev De, Madam Davieson, et Brev til Hr. John Storrs, indeholdende en Beretning om Mormonismens Oprindelse? Svar: Nei, jeg gjorde ikke! og jeg saae aldrig Brevet, førend jeg saae det i Bladet „Boston Recorder" med mit Navn tilføiet. Brevet har aldrig været bragt til mig at underskrives.

"Spørgsmaal: Havde De slet ikke noget at gjøre med det Brev?" Svar: Dr. Austin kom til mig i mit Huus, og gjorde mig nogle faa Spørgsmaal, og han nedskrev Noget.

"Spørgsmaal: Er det sandt, hvad det Brev indeholder? Svar: Der er Noget, som jeg fortalte ham.

"Spørgsmaal: Har De læst Mormons Bog? Svar: Jeg har læst et Lidet af den.

"Spørgsmaal: Er der nogen Lighed imellem Hr. Spauldings Manuscript og Mormons Bog? Svar: Slet ingen, med Undtagelse af nogle Navne, der ligne hinanden noget.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudisk eller et gudsfrygtigt Folk? Svar: Et afgudisk.

"Spørgsmaal: Hvor er Manuscriptet? Svar: Hr Hulbert kom her og tog det bort med det Løfte, at lade det trykke og give mig det Halve af Profiten.

"Spørgsmaal: Lod Hulbert Manuscriptet trykke? Svar: Nei! han skrev mig til, at Manuscriptets Indhold, da det blev gjennemlæst, sandtes ikke at være, hvad de havde ventet, og at de ikke vilde lade det trykke.

"Spørgsmaal: Hvor stort er Manuscriptet? Svar: Omtrent som en Trediedeel af Mormons Bog.

"Spørgsmaal til Mad. Mac Kinestry: Hvor gammel var De, da Deres Fader skrev Manuscriptet? Svar: Fem Aar.

"Spørgsmaal: Har De læst Manuscriptet? Svar: Da jeg var omtrent tolv Aar gammel, læste jeg undertiden Noget af det for Fornøielse.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudisk Folk eller et gudsfrygtigt? Svar: Et afgugisk.

"Spørgsmaal: Synes De, der er nogen Lighed mellem Manuscriptet og Mormons Bog? Svar: Nei, ikke et Ord!

"Spørgsmaal: Gav De Deres Samtykke til, at Deres Navn skulde tilføies Hr. Storrs Beretning i „Boston Reconder?" Svar: Nei, jeg havde slet ingen Idee om, at mit Navn skulde komme frem i Forbindelse med noget Saadant, og det bedrøvede mig saare meget at see det der!

" Man vil see af det Ovenstaaende, at Hr. Austin i sin store Iver for at kuldkaste Mormons Bog, og for at vise Fjendskab imod de Hellige, gjorde Mad. D. nogle faa Spørgsmaal, at han maatte faae Leilighed til at skrive sine egne Tanker til Hr. Storrs i hendes Navn."

Hulbert skriver i sit føromtalte „Mormonism Unveiled" saaledes, angaaende det Manuscript, han havde bekommet af Madam Davieson: "Dette er en Roman, der fremstilles som oversat fra Latin, funden i en Hule, skreven paa fire og tyve Roller af Pergament, men i moderne Stiil, indeholdende en fabelagtig Beretning om et Skib, strandet paa den amerikanske Kyst, paa en Reise fra Rom til Brittanien, en kort Tid før Christus, da dette Land var beboet af Indianere."

Enhver, som har læst Mormons Bog,

veed, at der er ikke den allerringeste Lighed imellem de To, hverken i Stiil eller Indhold, den er en religiøs Historie, blandet heelt igjennem med Prophetier og evangeliske Lærdomme. Efter Mad. Davisons Beretning blev Manuscriptet overgivet til Hulbert paa de Vilkaar, at det skulde trykkes og det Halve af Profiten godtgjøres hende. Men efter at have vakt Publicums Nysgjerrighed, fandt han, at det ingen Lighed havde med Mormons Bog, og vilde ikke lade det trykke.

Saaledes er Publicum bleven betaget Leiligheden til at læse og dømme selv; og medens han tilintetgjorde eller skjulte Manuscriptet, fandt han tilsidst paa, uden ringeste Beviis, at Spaulding havde skrevet en anden Roman, der havde været Grundvold til Mormons Bog.

Sagen er saaledes udforsket lige til denne Vagabonds blotte Indbildning, og alligevel er denne Fabel bleven publiceret tusinde Gange i Europa og Amerika, forøget, forandret og aldeles forqvaklet af tusinde Præster og Bladudgivere, og af Tusinder brugt, som et Paaskud for dem til at forkaste Mormons Bog. Af denne Aarsag har jeg talet lidt vidtløftigt for at opklare denne Fabel; endskjøndt jeg ikke troer, at nogen oprigtig Elsker af Sandhed vilde støde sig derover et Øieblik; thi Saadanne bedømme aldrig en Sag førend de kjender den; og om de læse Mormons Bog med Bøn i Hjertet, da vil de erholde et Vidnesbyrd fra Gud i deres egne Hjerter, at den er Sandhed.

---

# Conferenze

holdt i Kjøbenhavn d. 15de og 16de Novbr. 1851.

---

E. Snow, Præsident.

C. H. Christensen, Skriver.

Tilstede af de Tolv 1, de Halvfjerdsindstyve 2, andre Ældste 7, Præster 10, Lærere 7, Diaconer 5.

En stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen blev aabnet d. 15de om Eftermiddagen Kl. 5 med Sang og Bøn.

Derefter fremstod Præsidenten og hilsede Conferenzen fra Ældste John Taylor og G. P. Dykes i Hamborg, og sagde, at det gjorde ham ondt, at vi ikke kunde have dem iblandt os, men de havde forsikkret i deres Brev, at de vilde være med os i Aanden. De havde meget at bestille. Broder Taylor begynder Trykningen af Mormons Bog paa Tydsk i næste Uge, som og et Maanedsskrift, kaldet „Zions Panier". Han talede derpaa i Korthed om Efterretninger fra Udlandet; Missionen i det stille Hav o. s. v. At P. P. Pratt var reist til Sydamerika, og to Ældste udsendte af ham til Nyholland. Nogle udsendte af Lorenzo Snow fra England til Calcutta og Bombay i Ostindien, og til Øen Malta. Gode Efterretninger fra Missionerne i Schweitz, Italien og Frankrig. Hilsning fra Ældste C. Christiansen i Jydland, som ikke kunde være med os.

Ældste Ahmanson stod frem paa Præsidentens Opfordring, og gav Beretning om Missionen i Norge.

Præsidenten sagde derpaa, at han ønskede at give de fremmede Brødre Leilighed til at tale, til fælleds Underviisning og Gavn, og mange varme og kraftige Taler bleve holdte til stor Opbyggelse og Glæde for Alle.

Det blev derpaa foreslaaet og eenstemmigt vedtaget, at Ældste O. C. Nielsen gaaer til Bornholm, at præsidere over de Hellige der, og arbeide hvorsomhelst den Hellig-Aand driver ham paa hele Øen.

At Ældste A. Aagreen præsiderer over

Menigheden i Hirsholm og udbreder Evangeliet i Omegnen.

At de Hellige i hele det sydlige Jydland og i Fyen organiseres til en Conferenze under Navn af Fredericia Conferenze, og at Ældste C. Larsen præsiderer over den.

At Wm. Andersen ordineres til Ældste og vedbliver i sin Tjeneste under C. Larsens Bestyrelse.

At Jens Hansen ordineres til Præst og gaaer med Ældste Wm. Andersen.

Kl. 9 indkom Ældste Jensen med Efterretning fra Bornholm: 12 ere døbte der, siden de andre Brødre reiste derfra.

Broder Bækstrøm indgav sin Beretning angaaende Missionen i Sverrig efter Præsidentens Forlangende, som derpaa foreslog, at Bækstrøm beskikkes til at arbeide i Brøndbyøster og Omegnen vesten for Kjøbenhavn, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Derefter bleve Brødrene Andersen og Hansen ordinerede, og Conferenzen hævet til næste Formiddag Klokken 10. Sluttet med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn.

Præsidenten stod derpaa frem og gjentog Hilsningen fra Brødrene Taylor og Dykes, og sagde, at han havde haabet, at Broder John Taylor kunde have været med blandt os, han, som havde været med i Fængselet hos Propheten Joseph Smith og hans Broder, da de bleve myrdede, og han selv blev saaret saa, at han blandede sit Blod med deres; men Herren tillod os ikke den Glæde denne Gang; men han glædede sig alligevel, naar han saae tilbage til den Tid, da han og hans Medarbeidere først kom hertil og han glædede sig inderligen i sin Sjæl og takkede Gud for de mange Vidner, som Herren havde opreist i dette Land o. s. v., hvorefter han gav nogen Underviisning om Menneskets fri Villie o. s. v., som en Forberedelse til følgende Forslag:

At Conferenzen fremdeles erkjender og understøtter Brigham Young, som en Prophet og Seer, samt Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige paa hele Jorden, og Heber C. Kimboall og Willard Richards, som hans Raadgivere og Medhjælpere; hvilket blev assisteret og eenstemmigt vedtaget.

At Conferenzen erkjender og understøtter i deres Kald de tolv Apostler, nemlig: Orson Hyde, Præsident, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Esra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards; eenstemmigt vedtaget.

(Fortsættes).

---

## Blandinger.

Tidernes Tegn. „Og jeg vil lade Under skee i Himmelen oventil, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp, Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer." Ap. Gjern. 2, 19 og 20.

Fra New-York hedder det under 24de September. „Ligetil igaar sendte Solen Ild ned over vore Hoveder, og endnu i den sidst forløbne Uge krævede det dræbende "Solstik" 14 Offere. Høsten kunde ikke paabegyndes i den dræbende Hede, og Længselen efter de ellers saa frygtede Jevndøgnsstorme var almindelig. Endelig bleve vore Bønner hørte, endog mere end vi ønskede det, thi en saa voldsom Temperaturforandring indtraadte pludselig, at alle Mennesker tog Vinterklæderne frem, og man overalt i Gaderne mødte Transporter af Kakkelovne."

Kjødregn i Californien. „San Francisco Herald" af 1ste August beretter Følgende: Løverdagen den 20de f. M. faldt der en Kjødregn ved Armeestationen i Nærheden af Brunsvig. Den bemærkedes først af Major Allen, der ramtes af et af de nedfaldende Stykker. Regnen varede to til tre Minutter. Kjødstumperne var fra et Dueægs til en Appelsins Størrelse — de tungeste veiede tre Unzer. Medens den varede saaes ingen Fugle i Luften. Stykker af Kjødet, der saae ud som Oxekjød, bleve opbevarede af Major Allen og Detachementets Saarlæge. Et Stykke, som blev undersøgt tre Timer efter, indeholdt endeel af et lidet Blodkar, noget af en Muskelhud og Muskelfibrer. Det Terrain, hvor Regnen faldt, var omtrent 80 Alen bredt, og Totalmassen af Kjød udgjorde 2½ til 5 Skjepper. Der var ingen Beenstumper i Kjødet. Det kulede stærkt fra Vest og Himlen var klar. Dette er tredie Gang, at denne vidunderlige Begivenhed har tildraget sig i de sidste 6 Aar. De hidtil antagne Theorier om Aarsagen til deslige Phænomener synes ikke at holde Stik med Beretningerne om nærværende Tilfælde. Det er at antage, at den nævnte Militairlæge vil offentliggjøre sine Jagttagelser derom, saavel i videnskabelig Interesse, som for at tilfredsstille Publicums Nysgjerrighed.

En Drøm. "J den samme Stund glædede Jesus sig i Aanden og sagde: jeg priser Dig Fader, Himmelens og Jordens Herre! at Du haver skjult disse Ting for de Vise og Forstandige, og aabenbaret de Umyndige dem; ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for Dig. Luc. 10, 21.

Man læste forndlig i den Berlingske Tidende en ufuldstændig Beretning om en Mormonerforsamling, holdt paa Vest-Sjælland, i hvilken en niaars Dreng havde fortalt en Drøm. Denne Drøm er nedskreven efter Drengens Udsagn, indsendt til os og lyder saaledes:

Jeg Johan Johansen saae i en Drøm en stor Folkemængde, som Havets Sand, hvilken jeg ikke kunde tælle; og jeg saae, at der blev trukken et Reeb, som var gjort af Haar, imellem mig og Folket; og det blev mig sagt, at ligesaa umuligt som det var for mig at tælle alle Enderne, som var paa dette Reeb af Haar, saa umuligt var det for mig at tælle den store Folkemængde, som overgav Dyret Magten og modtog dets Mærke; og derefter saae jeg en stor Mand, som saae meget bøs og grum ud, som modtog Dyrets Mærke; og jeg hørte der blev sagt af den, som gav dem Dyrets Mærke til den bøse Mand: Du skal være vor Gud og Konge i Evighed; og han sagde: nu have Frie og Trælle modtaget Dyrets Mærke; og jeg saae i Drømmen, at jeg og Broder Lars sad ved den høire Side af Rebet og saae til; og den bøse Mand tog en Ildgløð og blæste paa den saa den gav Gnister; og hver Gnist, der fløi fra Ildgløden betydede en Sect, sagde han; og disse Mormonerslægter, som ikke have modtaget Dyrets Mærke, bør at forjages ud af alle Lande, saaledes talte han; og da sagde Broder Lars i en Lignelse til den bøse Mand, han tog nemlig en Rive og rev paa Græsset, som ikke var hugget med Leen, og han sagde, at det var ligesaa umuligt at forhindre Mormonernes Fremgang, som det var at rive dette Græs op, og ligeledes rev han paa et Huus og sagde atter: det er ligesaa umuligt at nedrive eller forstyrre det Værk, som Mormonerne have begyndt at fremføre, som det er at rive dette Huus om med Riven. Amen.

"**Zions Panier** der Kirche Jesu Christi der Heiligen der letzten Tage." Vi have modtaget det første Nummer af et Tidsskrift, udgivet i Hamborg af Ældste John Taylor under ovenstaaende Titel, omtrent af samme Format som vor lille Stjerne, trykt paa smukt Papir og vel udført. Prisen er 3 Schilling (omtrent 9 ß danst) for hvert Nummer. At erfare dette, giver os stor Glæde, og vi haabe og bede at dette Banner altid maa vaie frit og uforhindret, skinnende med en himmelsk Glands, og føres ved en kraftig Arm, der ei vil synke eller vorde træt, saalænge der findes een af de ægte Zions Sønner i nogen Deel af Germanernes store Land. Vi ville gladelig verle med Hr. Taylor, og om Nogen ønsker at subscribere, ville de behage at tegne sig hos os eller Hr. Straus i Adelgade Nr. 227 3die Sal.

# Poesie.

Mel. Himmelen Guds Kongethrone.

Zion, naar jeg paa Dig tænker,
Hjertet svulmer i mit Bryst,
Haardt mig trykker Babels-Lænker,
Langt fra elskte Fædrekyst.
Men som Duen med sit Blad,
Søger jeg den elskte Stad.

Som en Fange og Foragtet
Vandrende ved fremmed Strand,
Kæmpende med onde Magter,
For at vinde Zions Land,
Og med frelste Slægter der
Boe, og see min Frelser kjer.

Her mig Nød og Fare truer,
Mens jeg er i Fjendens Land;
Faa i Tal jeg Venner skuer,
Liig en lænkebunden Mand
Møisom Veien vandrer frem,
Ventende et saligt Hjem.

Nu vil Dagen snart frembryde,
Da mit Øie skue skal
De Forløste sig at fryde,
Deseret og Fredens Dal;
Da maa Babels Taage flye
Bort for Zions Ild og Sky.

Naar jeg tænker paa den Time,
Da mit Øre høre skal
Klokkerne i Zion kime,
Og forkynde Babels Fald;
Da er jeg i Aanden glad,
Som jeg alt i Zion sad.

Elskte Brødre og Medældste
Overalt paa denne Jord,
Lad os drage ud de Frelste,
Føre dem til Herrens Hjord;
Og naar vi har sanket dem,
Samles vi i Glædens Hjem.

Østerrisøer, Nov. 1851.

Af H. F. Petersen.

---

☞ For at spare Vedkommende den Uleilighed, at komme til os omsonst, at kjøbe Blade og Bøger, tilkjendegives herved, at de ikke faaes hos os, uden af de, der modtage dem til at distribuere og udsælge Samme, og til dem ville vi henvise Alle, som ønske at kjøbe. Dersom Nogen uden vort Samtykke overlader Noget til Andre uden Betaling, forblive de ligefuldt ansvarlige til os. Vi forvente al Regnskab opgjort i førstkommende Januar Maaned.

---

Rettelse. Iblandt mange Smaafeil i vore allerede udgivne Skrifter findes een af betydelig Vigtighed, da den giver en aldeles modsat Idee, nemlig i Sangbogen Pag. 110, § 14, 2den Linie, hvor Ordet "ikke" bør udelades.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. E. Bording.